

ZATERDAG 7 APRIL 1945

Achterop de Riegshoogtendijk

Zaterdag 7 april fietsten Hendrik Bos en zijn schoonzoon Hendrik Drenth, met Ray achterop, naar het bevrijde Slagharen. Ze leverden Ray af bij de Manitoba Dragoons in het café van Wehkamp, waar zijn identiteitsplaatje uitvoerig bekeken werd en waar hij zijn verhaal kon doen. Op de heen en terugweg kwamen de beide Hendrikken onder meer langs de wachtposten van de BS, op het punt waar een weg naar de Braamberg uitkwam op de Riegshoogtendijk. Die zaterdag kwam ook de ontnuchtering. Niks bevrijding. Op de hoek van de Wijdewijk en de Riegshoogtendijk kwam een Duitse motor met zijspan en mitrailleurs tot stilstand. De patrouille postte er enige tijd, maar geen Canadees liet zich zien. Op de oostkant van de Riegshoogtendijk stonden telefoonpalen. Voor ze weggingen, knipten de Duitsers alle draden door. De omwonenden hadden inmiddels alle vlaggen al weer binnen gehaald.

De Canadezen waren blij met Ray en zijn informatie. Ray werd overgedragen aan de leiding van de Manitoba Dragoons. In hun oorlogslogboek vinden we zijn komst als volgt vermeld: *“De US-vlieger die vandaag werd opgepikt, was blij ons te zien. Gestrand sinds 16 februari 1945. Hield zijn ogen wijd open. In de nacht van 5 op 6 april gezien 500 voertuigen, trekkend naar het noorden over Balkbrug-Kerkenbosch, ongeveer 3000 tot 5000 man, ongeveer 100 anti-tank kanonnen.”* De informatie was van belang voor de oprukkende geallieerde troepen, want ze zouden deze grote Duitse troepenmacht zeker tegenkomen, op hun weg naar het noorden. En niemand wist waar dat zou zijn. Het onderstreepte nog eens het belang van regelmatige verkenningstochten, voorafgaand aan de verplaatsing van de Canadese hoofdmacht.

Nieuweroord en Noordscheschut

Coevorden was tot 7 april in handen van een Canadian Armd Detachment, onderdeel van de 4th Canadian Armoured Division. De 7de april vertrokken de Canadezen, toen de Belgen van majoor Blondeel de stad overnamen. Blondeel werd militair commandant van Coevorden. Zijn troepen gingen direct tot actie over. Die zaterdag 7 april 1945 reed de eerste Belgische patrouille uit Coevorden naar de gemeente Hoogeveen. Hij reed via Nieuweroord naar Noordscheschut. Het was sectie L van eskadron B, onder leiding van sergeant Vyt. De groep bezocht de streek tijdens een tocht langs de Hoogeveense Vaart. We lezen erover in de memoires van para Jean Temmerman: *“Sectie L ging verder met haar verkenningstochten en reed naar Noordscheschut (naar het westen) langs het kanaal van Holsloot naar Hoogeveen. Ze vonden geen enkele Duitser meer, maar bemerkten een vernielde brug net voor Noordscheschut. In de richting van Nieuw Amsterdam en Veenoord zagen ze er nog één, maar geen enkel doorgangspunt voor zwaar verkeer.”* Dat

het niet overal zo gemakkelijk zou gaan, werd die dag ook al duidelijk. Toen een Belgische patrouille bij Dalen door de Valsteeg reed, opende een Duitse patrouille het vuur vanaf de Eldijk bij Bertus Hepping. De Duitsers misten de Belgen, maar schoten met hun vuur wel de boerderij van Hendrik Berkhof aan de Noordwijk in brand.

Enkele BS'ers van Nieuweroord en omstreken fietsten zaterdag 7 april op de Riegshoogtendijk in de armen van een Duitse patrouille. Denkend dat er toch geen Duitsers meer waren, gingen Aaldert Blokzyl en een paar kameraden over de Riegshoogtendijk, richting Hardenberg, waar ze contact hoopten te maken met de bevrijders. Bij de woning van een fietsenmaker werden ze aangehouden door een Duitser, met een litteken over zijn gezicht. “Waar ze naar toe gingen”, werd er gevraagd. Ze wisten zich eruit te praten, deden het voorkomen dat ze Duitsgezind waren, en maakten onmiddellijk dat ze weer terug kwamen op Nieuweroord en omstreken. De oorlog was nog steeds niet afgelopen, dat was wel duidelijk.

Aaldert Blokzyl uit Nieuweroord

Aaldert Blokzyl uit Nieuweroord ondernam die nacht een nieuwe poging om contact te zoeken met de bevrijders. Hij fietste via het Langerak en Geesbrug naar Coevorden, want daar zouden ze al zijn, werd er verteld. Het lukte hem om zonder problemen in Coevorden te komen. En inderdaad, Coevorden was bevrijd. Hij zocht contact met de geallieerde troepen. In Coevorden was hij zeer welkom, merkte Aaldert al snel. Binnen de kortste keren stond hij die nacht bij majoor Blondeel, de commandant van Coevorden. Tot zijn verbazing sprak de man Nederlands. Aan zijn accent te horen moest hij uit Limburg of Noord-Brabant komen, dacht Aaldert. Hij had er geen idee van dat hij hier te maken had met een Belgische para. De majoor was druk bezig met allerlei kaarten, waarop hij aanwees waar ze allemaal nog naar toe wilden. Aaldert werd gevraagd hoe de situatie in Hoogeveen en omstreken er voor stond. Waar waren nog Duitsers? Waar kon weerstand van betekenis verwacht worden?

Aaldert vertelde wat hij wist, maar hij wist ook niet zoveel, want wie had er enig idee van waar de Duitsers nog konden zitten? Majoor Blondeel sprak kort en krachtig: Aaldert werd onder militaire krijgstuicht gezet. Aaldert moest via de Staatsbossen terug naar Hoogeveen, en onderweg goed opletten wat hij allemaal zag. Vervolgens moest hij zo snel mogelijk weer naar Coevorden fietsen, en alles rapporteren wat van belang kon zijn. Aaldert nam Blondeels opdracht aan, vertrok uit Coevorden..... en fietste voor het licht werd zo gauw mogelijk weer naar huis. Hij vermoedde in de Staatsbossen allemaal SS'ers, en had er geen zin aan die tegen het lijf te lopen. Aaldert had met zijn tocht naar Coevorden zijn leven op het spel gezet en wilde dat niet verliezen door als spion terecht gesteld te worden..... Hij heeft de Belgische

commandant nooit weer gezien. De bevrijders kwamen ook wel zonder zijn informatie.

Nieuwlande en Elim

In de verwachting dat ze al bevrijd werden, vierden mensen in Elim en Nieuwlande al feest. Maar er kwam nog niemand. Toen zijn diverse personen maar naar Coevorden gegaan om het daar nog eens over te doen, en zijn daarna naar huis teruggekeerd.

Niemandland

In de nacht van zaterdag 7 op zondag 8 april was het Hollandsche Veld al zover door de Duitse troepen ontruimd, dat de verbindingen afgesneden konden worden. Die avond en nacht werden de bruggen in Hoogeveen en over de Hoogeveensche en Verlengde Hoogeveensche Vaart vernield. De vaart zou een nieuwe verdedigingslinie moeten vormen. Ten noorden ervan bleven de Duitse troepen nog enige dagen aanwezig, ten zuiden ervan zou nog wel gepatrouilleerd worden, maar niet verdedigd. Daar de geallieerde troepen het gezag in dat gebied nog niet overgenomen hadden, was het nog niet als bevrijd te beschouwen. Elim, de Krakeelse Wijken, de Wolfsbos en het Hollandsche Veld, waren een niemandland, dat door beide partijen in de gaten gehouden werd.

De oude KP moet werkloos toezien

In dat niemandland zat een oud KP'er (van de voormalige Knok Ploegen, opgegaan in de Binnenlandse Strijdkrachten) werkloos toe te kijken, toen de bruggen werden opgeblazen. Rieks Zomer werd door 'zijn' manschappen nog steeds als leider gezien. Maar door reorganisatie van het verzet was hij officieel de leiding over zijn mannen kwijt. Ze hadden orders te gehoorzamen van oud- OD'ers, die ze eigenlijk niet als leiders wensten te accepteren, omdat deze zich in de oorlogsjaren meestal op de achtergrond hadden gehouden. De oud-KP'ers rondom Rieks Zomer wisten op een gegeven moment dat twee Duitse officieren in de nacht langs de Hoogeveensche Vaart reden, zo nu en dan even uit hun auto stapten en even alle bruggen van Meppel tot achter Hoogeveen opbliezen. De oud-KP'ers mochten niets doen van hun nieuwe leiding. Als het aan hen lag, hadden ze die twee Duitsers geliquideerd, en het gros van de bruggen gered. Maar het mocht niet. En dat was moeilijk te verkroppen. Zo bestond al voor de bevrijding spanning tussen de BS-groepen rondom Rieks Zomer en de officiële leiding van de BS in Hoogeveen. Spanning die later alleen maar op zou lopen, en zou leiden tot een vrij spoedig bedanken van veel BS'ers uit de buitengebieden van Hoogeveen, toen de bevrijding een feit was.

Bezitters vertrekken uit Hollandscheveld

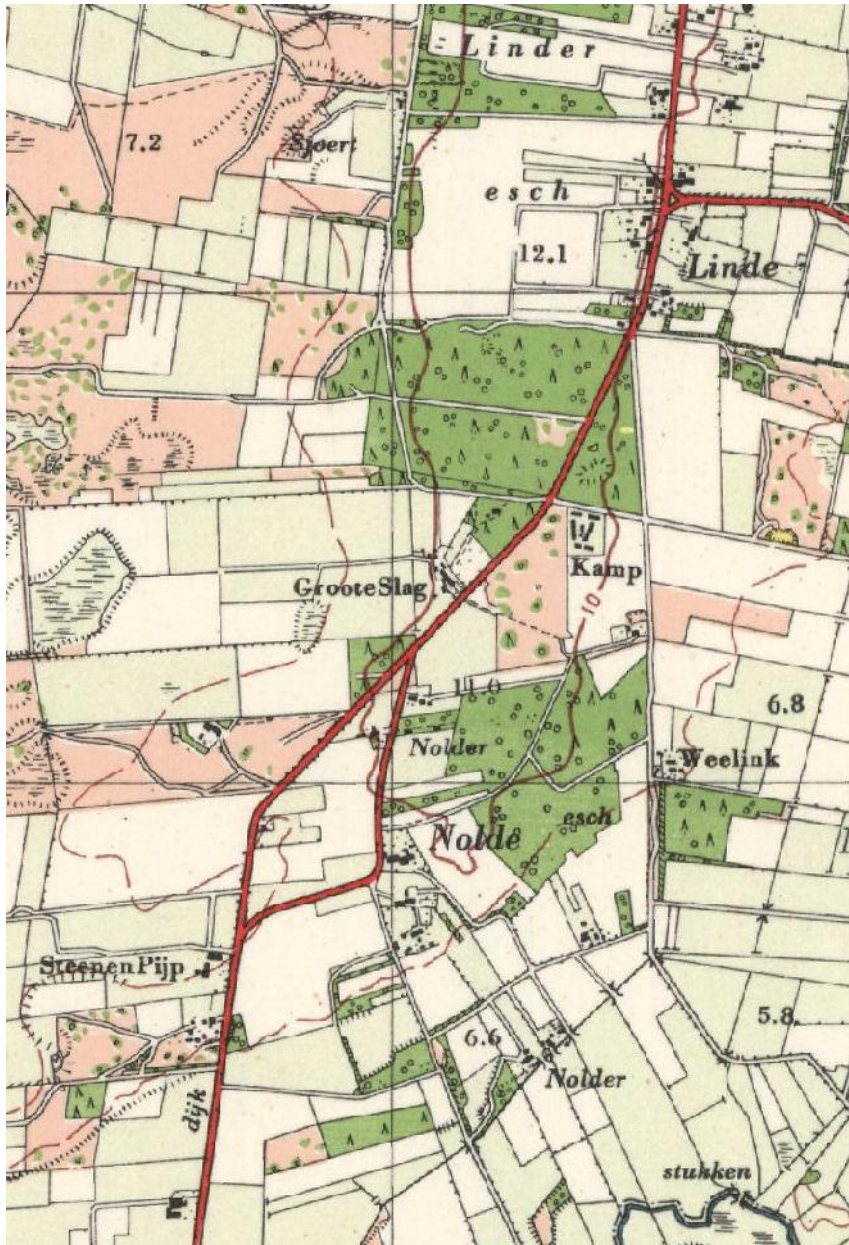
Met het vertrek van de Duitse troepen waren ook degenen verdwenen die zich te zeer met hen verbonden hadden. De Oostboeren op de plaats van

Boele Meijer aan de Kerkhoflaan hadden in grote haast de boerderij ontruimd. Een deel van de Landwacht uit het gebied was weggevlucht en zou uiteindelijk na de bevrijding van Amsterdam daar gearresteerd worden. De meeste NSB'ers en Landwachters bleven thuis, in afwachting van wat er zou gebeuren. Ze lieten alles over zich heen komen en hoopten er het beste van. Van de Nederlandse SS'ers waren enkele mensen achtergebleven, er schuilden enkele Luftwaffe soldaten in de bossen, deserteurs waren ondergebracht bij gezinnen die ze vertrouwden De Duitse troepen waren weg uit de gevorderde scholen.

Café Metselaar was één grote bende geworden en even leeg en geteisterd als de leegstaande scholen waarvan het laatste meubilair en - in het geval van de openbare lagere school naast de Hervormde kerk - zelfs delen van de houten vloeren in de kachels verdwenen waren. Het lokaal achter de Hervormde kerk leverde nog een verrassing op. Dit was gebruikt als gaarkeuken. De Duitsers hadden zoveel mogelijk van het inventaris in een bok gezet, en de spullen afgevoerd richting Hoogeveen, maar er stonden nog steeds grote potten met zuurkool, toen mensen het gebouwtje inspecteerden. De Hollandschevelders uit de buurt schepten de zuurkoolpotten leeg, en deden zich er in de dagen erop te goeden aan. De bevrijding, waar velen naar uitgezien hadden, bracht een sfeer van grote spanning over het gebied. De mensen bleven zoveel mogelijk bij huis. Niemand wist wat er op het laatste moment nog zou gebeuren.

Het gevecht te Nolde

De verkenningsvoertuigen van het A Squadron van de Manitoba Dragoons zochten vanuit hun hoofdkwartier in Balkbrug de omgeving in het noorden af. Nolde lag voor de Canadezen aan de hoofdroute naar Groningen. Die route liep via Nolde over Kerkenbosch (Zuidwolde) naar Hoogeveen. Toen die zaterdag een Staghound en een Lynx stopten bij 'Het Groote Slag', de boerderij van Klaas Andringa in Nolde, omdat de bemanningen wilden rusten, wachtte hen een onplezierige verrassing. Vrijdagavond 6 april was een groep van ongeveer 15 Duitsers met een beladen platte melkwagen met een dik Bels-paard ervoor het erf van de familie Andringa opgereden. De groep gaf ongevraagd te kennen dat ze zouden blijven overnachten. Het was de afdeling van Oberfeldwebel Kröhnke, een voorpost van de compagnie van Hauptmann Specht uit Hoogeveen. Op de boerderij van Andringa waren wel vaker onverwachte slapers geweest. Die hadden netjes gevraagd of ze een nachtje konden blijven. Men was er dus al op berekend. Op de boerderij was een brede voergang. Op de vloer daarvan lag een laag stropakken. De pakken lagen twee aan twee tegen elkaar aan, met daartussen weer staande pakken, zodat er enige afscheiding was tussen de verschillende slaapplekken. Niet de Andringa's maar de Duitsers deelden die avond de lakens uit,

groepjes van 2 of 3 op pad gegaan, in de richting van Balkbrug, om te kijken of de 'vijand' al in aantocht was. Moeder Andringa moest die dag zowel voor de koffie als voor het middageten voor de Duitsers zorgen. De Duitsers hadden zelf voor voldoende ingrediënten gezorgd. Jan Andringa ging direct na het middageten naar boven, om wat slaap in te halen. Tegen een uur of een, half twee 's middags schrok hij wakker. Er werd geschoten. Hij was gauw beneden. De eerste Canadese verkenners hadden de boerderij bereikt. Geert Tibben had hun wagens aangehouden en verteld van de Duitse troepen. Eén van de Duitsers had aan de straat op de uitkijk gestaan. Plotseling kwam hij naar binnen rennen en schreeuwde: "Panzer! Panzer!". De Duitsers begonnen vanuit de boerderij te schieten op de Canadezen.

De boerderij 'Het Groote Slag', aan de route naar Groningen.

De familie Andringa wist zich ternauwernood in veiligheid te brengen. De avond tevoren hadden ze al afgesproken dat ze in geval van nood ieder voor zich zouden proberen de grote sloot achter de boerderij te bereiken. In die sloot, tegen de Linderdennen aan, zouden ze misschien veilig zijn. Ze moesten dan wel over een afstand van een paar honderd meter door open weiland rennen en over prikkeldraad zien te komen. De familie Andringa kon net op tijd wegluchten, net als hun tijdelijk inwonende familie uit Leeuwarden, een oom en tante uit

zozegzd. Het paard werd uitgespannen en in de wei gezet. De wagen werd op de deel geschoven en voor een belangrijk deel afgeladen. Uitrustingsstukken, munitiekisten, van alles lag in het achterhuis. De soldaten installeerden zich op het stro op de deel. De officieren bleven in de keuken. De familie Andringa moest hun heil in de kamer zoeken. Moeder Andringa moest voor koffie zorgen. De soldaten deden opgewonden en waren rumoerig. Ze liepen rokend rond, gebruikten sterke drank en dat tussen de stropakken. De familie was dan ook bang voor ongelukken. Het melkvee stond namelijk ook nog op de stal. Om er direct bij te kunnen zijn als er wat gebeurde zijn zoon Jan Andringa en zijn latere zwager Willy Rumpf die nacht niet naar bed gegaan. Ze bleven de hele nacht in de kamer zitten. Gelukkig is er niets gebeurd. Zaterdagmorgens deden ze het gewone dagelijkse werk op de boerderij. De koeien moesten gemolken worden, het vee moest verzorgd worden. Vader Andringa vroeg die morgen nog aan de Duitsers of het niet beter was om het vee in het land te doen. Dat was niet nodig. Als de vijand in de buurt zou zijn zouden ze weggaan. De Duitsers waren in de loop van de zaterdag-ochtend in

Leeuwarden van wie het huis was gevorderd. Ze vluchtten via de achterkant van de boerderij. Rennend, kruipend, dekking zoekend zagen ze kans de bosrand te bereiken. Oom en tante bleven eerst achter de kapschuur met de nog ongedorste roggeoogst staan. Toen daar de brand in kwam begrepen ze dat ze moesten maken dat ze weg kwamen. De bemanningen van de Staghounds moesten in de gaten hebben gehad dat die twee mensen daar in de problemen zaten. Ze hielden even op met schieten, zodat ze weg konden komen. Door het weiland en over het prikkeldraad naar de sloot bij het bos. In het persvoergat hadden de Andringa's een soort schuilkeldertje gemaakt, met behulp van pakken stro en een laag zand erover. Die schuilkelder zat bijna onder de grond. Eén van de Duitse militairen is daar in gevlucht. Door het mitrailleurvuur van de Canadezen zijn de stropakken in brand geraakt, waardoor de Duitser op de loop moest. Ook hij probeerde naar de bosrand te vluchten. Voor hem was geen genade. Hij werd op de vlucht dodelijk getroffen. Op het zelfde stukje land is ook een tweede Duitse soldaat gesneuveld. Andere Duitsers wisten de bosrand

wel te bereiken. Enkelen werden gevangen genomen. Bij Wever in Nolde was eerder op de dag een derde Duitser doodgeschoten. Tussentijds werd de brand al maar heviger. Binnen de kortste keren stonden de kapschuur en de boerderij in lichterlaaie. Door het schieten konden de Andringa's niets doen, niets redden, alleen maar toekijken. Daar kwam ook nog bij dat er doorlopend munitie ontplofte in de brandende boerderij. Vijftien koeien, een stamboekstier, enkele varkens en de fokbeer kwamen om in de vlammen.

Dit gevecht te Nolde is door de Canadezen gedocumenteerd met een ooggetuigenverslag, op papier gezet door een van de mannen in de Staghoude. In dit verslag noemt men Nolde niet, maar een andere plaats komt niet in aanmerking. Er is namelijk sprake van één boerderij. Bij een ander vuurgevecht van die dag, in De Stapel, brandden drie boerderijen af, zodat dit niet overeenkomt met de beschrijving. Het verslag gaat dus over Nolde. Daarin lezen we wat het hoofddoel van die dag was: het afsnijden van de ontsnappingsroutes van de in Meppel gelegerde Duitse troepen. Om dat te kunnen doen, werd het hele A Squadron van de Manitoba Dragoons ingezet. Een sectie daarvan, No.1 Troop, reed noordwaarts naar Nolde. Volgens zeggen zouden in de buurt 10-12 Duitsers zitten. Dat zouden de manschappen zijn die de dagen ervoor acties in hun richting hadden uitgevoerd. Volgens de Canadezen waren het er eerder 50-60, zo zeiden ze. Die waren er dus niet, maar het is op te vatten als een pluim voor de vechtende Duitsers, die door hun verbetering, moed en vuurkracht, zoveel indruk maakten, dat de Canadezen aan driemaal zoveel soldaten dachten dan er werkelijk tegenover hen stonden.

Ervan uitgaand dat dit de soldaten waren die hen al eerder hadden lastig gevallen, gaf luitenant Haig bij het zien van de Duitsers zijn manschappen de opdracht: *"Let them have it!"*. En ze kregen het, de volle laag. D.Schiffman zat in een Staghound. Hij herinnerde zich: *"Mijn schutter, Bob Carson, opende het vuur met een punt-30 kaliber (mitrailleur), en zond de Duitsers strooigoed. Onze rijder Henry Drane, stortte doorlopend zijn vuurkracht uit met zijn punt-30 kaliber op alles wat bewoog. Er was zoveel lawaai, dat ik de radio niet kon horen, om te weten wat de rest van de sectie deed. Plotseling kwam de scout-wagen (Lynx), gereden door Del (Buck) Braden van onze linkerflank naar onze rechterflank rijden, terwijl luitenantkorporaal C.MacMullen doorlopend vuurde. Hij schakelde een Duitser met een bazooka uit, die onze Staghound bedreigde, en nam toen een positie in op onze rechterflank te dekken. Luitenant Graeme Haig merkte op dat je voor zoiets ballen moest hebben, en dat hij MacMullen voor zou dragen voor een medaille. Ik hoorde twee of drie explosies, waarvan ik wist dat het bazookakarakteren waren. Het eerste teken dat ik kreeg van dat er iets mis was, was toen ik merkte dat er iets over mijn hoofd droop. Ik kreeg dat vreemde gevoel in mijn maag, en keek op, in de verwachting van het ergste. Ik draaide langzaam mijn hoofd, om heimelijk een blik te werpen*

op luitenant Haig. Hij was door zijn kruipgat naar beneden gegleden, en tastte bovenop zijn hoofd. Op zijn hoofd was een plens drassig, druipend, vies groenig water neergedaald."

Er was al snel maar weinig munitie over, maar een andere sectie kwam met vuurspuwende lopen het boerenerf op. Bij hun aankomst stapte Haig uit, en rende naar de dichtsbijzijnde wagen, om meer munitie te krijgen voor zijn belegerde sectie. Normaal was het een heel karwei om één kist met munitie op te tillen, maar Haig slaagde erin om nu twee kisten tegelijk te tillen, en er ook nog mee te rennen, onder vijandelijk vuur! Clarence Archibald MacMullen en Graeme Thomson Haig ontvingen voor hun daden de Military Medal en het Military Cross.

Kerkenbosch (Zuidwolde)

De weg naar Kerkenbosch lag open. toen de Manitoba Dragoons Nolde van Duitsers hadden ontdaan. Sergeant John Ernest Lambert ging met een sectie van drie wagens naar Kerkenbosch, en vocht zich een weg naar de Meppelerweg. Toen hij deze had afgesneden, was voor de Duitsers uit Meppel opnieuw een ontsnappingsroute afgesneden. Sergeant Lambert werd voor het afsnijden van deze vluchtroute beloond met een Military Medal. Aan de Meppelerweg woonde Willem Steenbergen, gepensioneerd landbouwer, dicht bij de Hoofdstraat. Hij volgde in de tuin voor zijn huis het verloop van de schermutselingen en werd om 17.30 uur daarbij dodelijk getroffen door een verdwaalde kogel. Hij was 68 jaar. Aan Duitse zijde was gevochten door de afdelingen Kruse en Spiegel, vallend onder Hauptmann Specht uit Hoogeveen. Er was een zwaar gewonde, die later dood bleek.

Ten Arlo

De weg naar het noorden liep over Nolde, over Kerkenbosch en langs Ten Arlo. Ten Arlo was een boerenstreek met een complex barakken en militaire installaties. Oorspronkelijk was er een werkkamp om werklozen op te vangen. Er zijn in de oorlog een kamp van de Nederlandse Arbeidsdienst, radarinstallaties, en afzonderlijke kampementen voor mannen en vrouwen van de Luftwaffe aan toegevoegd. Al met al werd het een van de grootste steunpunten van de Duitsers in de wijde omgeving. De bezettingsmacht werd onrustig, onder invloed van de oprukkende Canadese eenheden. Hun aanwezigheid was nog slechts een kwestie van tijd. Ze controleerden de weg en de mensen die daar gebruik van maakten. Bij zo'n controle moet ook Franciscus van der Helder in hun handen zijn gevallen. Hij was fotograaf en kunstschilder. Hij was in 1891 geboren te Naarden. Toentertijd woonde hij officieel te Amsterdam en leefde sinds 1938 gescheiden van zijn echtgenote Petronella Anna Jannes. Vermoed wordt dat hij bij een razzia in Amsterdam werd gearresteerd en werd tewerk gesteld bij de

bunkerbouw van de Organisation Todt (OT). Waarschijnlijk is hij erin geslaagd om er vandoor te gaan en liep door omstandigheden de Duitsers van Ten Arlo tegen het lijf. Wehrmacht, Luftwaffe, SS, het kamp ving allerlei troepen op. De spanning was te snijden, met de Canadezen op gehoorafstand. Voor de Duitsers zal hij een soort deserteur zijn geweest. Zeker is dat hij die 7^e april in het kampement Ten Arlo werd gefusilleerd. Volgens zijn overlijdensakte stierf hij 14.30 uur. Zijn lichaam is naar de schuur van Willem Bovenhoff gebracht, op de hoek met de Echtenseweg. Aanvankelijk was hij in Zuidwolde begraven. Hij rust nu op het ereveld in Loenen, onder de bomen, in vak E, graf 1278.

Meppel

In het Diaconessenhuis in Meppel overleed die 7^e april om 06.30 uur Willem de Vries, echtgenoot van Lubbechien Koekoek, 60 jaar oud. Meester De Vries was gepensioneerd hoofd van de school van Linde. Daarvoor had hij als onderwijzer gewerkt in Hoogeveen en Kerkenbosch. Hij was donderdag de 6^e april aangehouden door enkele Duitsers, toen hij melk wilde halen bij een boerderij. De Duitsers wilden zijn fiets in beslag nemen. Door zijn hardhorendheid verstond hij het bevel niet en fietste hij door, waarna er op hem werd geschoten. Hij werd door Geert Tibben op een boerenwagen met een witte vlag naar het ziekenhuis in Meppel gebracht. Zijn overlijdensakte werd pas op gemaakt op 15 mei. Door oorlogshandelingen kon er niet tijdig aangifte worden gedaan. Meester De Vries werd begraven in zijn woonplaats Zuidwolde.

Hoogeveen

Nog steeds trokken er overdag volop soldaten en NSB'ers door Hoogeveen. 's Morgens hoorden

uitspreken dat de geallieerden nog diezelfde dag in Hoogeveen zouden zijn. Ze stonden al in Slagharren, het was een kwestie van een paar uur. Anderen meenden dat ze eerst naar Zwolle zouden trekken. Rond 17.00 uur werd bekend dat de Canadezen al in Zuidwolde waren. Ze zouden echter eerst naar Meppel zijn gegaan. Tegen 18.00 uur dook een geallieerd vliegtuig laag over het station. Het werd beschoten met geschut dat op een trein stond gemonteerd. Voor de zoveelste keer doken omwonenden hun kelders in.

's Avonds werden één voor één de bruggen opgeblazen. Rond 19.00 uur die langs het Haagje, rond 22.00 uur die bij de Schutstraat, en rond middernacht nog drie. Er vertrok om 21.00 uur nog een trein met Duisburgers. Die hadden vooraf nog in loopspas door Hoogeveen gelopen, omdat er ergens restanten werden uitgedeeld. Ze vertrokken dan ook bijna allemaal met witte dekens. De nacht werd er een van gespannen verwachtingen.....

Een gedeelte van de begraafplaats van Zuidwolde. De kruisen op de voorgrond horen bij graven van geallieerden, omgekomen bij een vliegtuigcrash. Daarachter drie Duitse graven, gemarkeerd met drie Duitse helmen.

enkele Hoogeveeners de Duitsers de verwachting